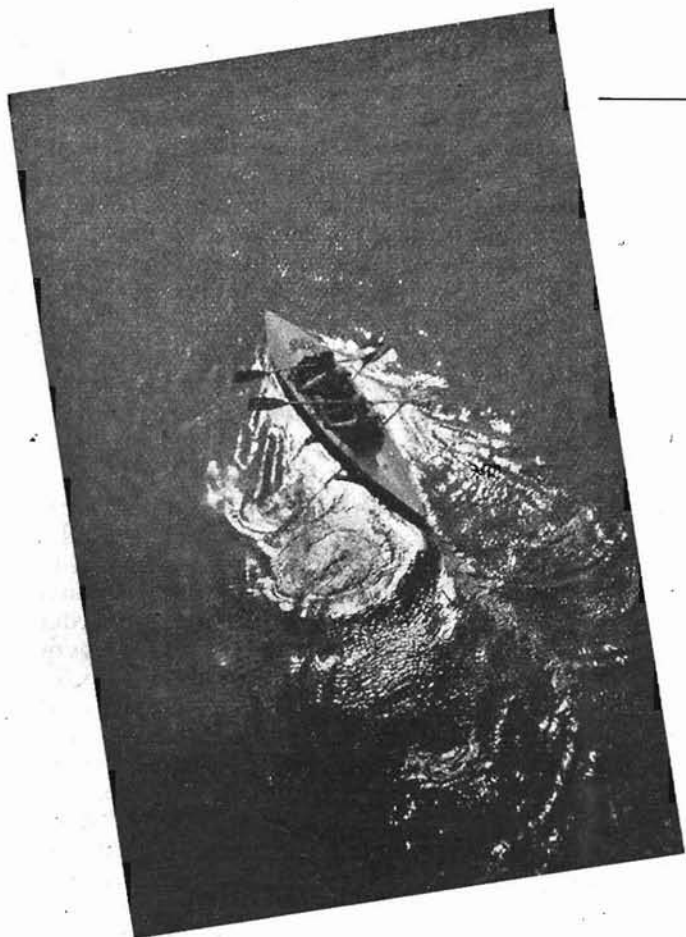

WATER

1e Prijs, klasse B, Documentaires.
Juniores.

S. Booy, Enschede.

De redactie van „Het Veerwerk” heeft mij verzocht mijn belevenissen bij het maken van de film „Water” te willen vertellen.

Bijzondere dingen heb ik daarbij zeker niet beleefd. Of het zou het hoofdschudden van mijn moeder moeten zijn, als ik steeds maar weer verwaaid en bemodderd, soms kletsnat thuis kwam.

Ik had de gewoonte om op de meest onverwachte en onmogelijke tijden met de camera er op uit te trekken, zodat ik nooit de hulp van een assistent had. Bij het maken van de regenopnamen was er dus geen man-met-parapluie om de camera te beschermen. Ik heb toen maar een geoliede doek om de camera gebonden met een gat voor de lens en de zoeker. Deze heeft de camera goed droog gehouden, maar ik had geen droge draad meer aan (het was op een Zondag!), want het moet flink hard regenen, wil er op de film iets van te zien zijn. Overigens moet het voor de bewoners van het steegje, waar ik verzeild raakte, om het spetterende gootje op te nemen, een vreem-

de gewaarwording geweest zijn, iemand in de stromende regen met een gezicht of zijn leven er van af hangt, bezig te zien om loerend door een soort fototoestel om een sputterend straaltje water heen te draaien. De uitroepen naar de inmiddels ook aan de deur verschenen overburen getuigden daar onomstotelijk van: „Of ik soms iets kwijt was...” Totdat een goede kennis, die van filmen niets begrijpt, voorbij kwam en er zijn spijt over betuigde, dat ik zo'n slecht weer trof, nu ik eens foto's wilde maken... Maar dank zij het prachtige Agfa-ISS filmmateriaal heb ik volkomen geslaagde regenopnamen gemaakt.

Koud heb ik het ook gehad. Het vroom bij het maken van de ijs-opnamen zo hard (het was één der eerste oorlogswinters) dat stilstaan haast niet mogelijk was. Toen is de camera in staking gegaan. Door de kou liep hij ten slotte volkomen vast. Ik zelf

kwam er met een klein griepje af.

Genoten heb ik, toen ik op een stralende voorjaarsdag de molen met zijn jagende wieken, het ratelende scheprad en het bruisende water op de film vastlegde. Dat was pas filmen! Opnamen tot op 20 centimeter afstand van het in razend tempo voorbij schietend schuim, met de schaduw van de wieken er in tegen-gestelde richting overheen. En dan een molenaar, die zelfs het hele scheprad voor me ontmantelde. Zo ging ik in dit feest van licht en beweging op, dat ik, dank zij het tijdig ingrijpen van die molenaar nog maar net op het nippertje een tik van een molenwiek ontlopen kon. En na afloop van de filmerij kopjes thee in het popperige molenhuisje met als begeleidend zang het geratel en gedreun van molenwieken, assen, tandwielen en scheprad.

Al met al ben ik ruim een half jaar met mijn Agfa Movex 8 op stap geweest, om alle opnamen voor „het verhaal van het water” bij elkaar te krijgen. En toen de montage nog. Wat is dat een passen

en meten geweest om het juiste rythme te krijgen.

Ik heb nooit goed geweten hoe ik er toe gekomen ben deze film te maken. Het ging eigenlijk erg impulsief. Ik ben altijd geboeid geweest door het steeds wisselende spel van het nu eens spontaan en dan weer gedwongen bewegend water. Maar vooral het prachtige Hol-

landse molenlandschap met zijn zware wolkenluchten heeft mij vaak zo in verrukking gebracht, dat ik niet anders wist te doen, dan dit alles vast te leggen om steeds weer aan anderen te kunnen laten zien hoe prachtig ons Nederland toch is; zelfs als het regent....

Emile Timan.